

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 88.

Fjerde Sessions tredie Samling.

25de Møde.

Fredagen den 15de Juli.

(Fort.)

Tscherning: Det er saa ganske be-
syn- derligt; mig forekommer det, at jeg netop for
at vinde Frihed til at skaffe den bedst mulige
Fællesforfatning, ønsker at disse materielle
Sager ere først afgjorte. Det forekommer mig,
at man maa føle sig meget trykket, naar
man har en Erkjendelse af, at Udsættelsen af
Afgjørelsen af visse principielle Spørgsmaal
bringer hele Landet til at lide, og at man kom-
mer til at tvivle om, at man virkelig vil have
Magt og Tid til, at de kunne ordne sig efter
Ønske. Naar da tillige det ydre Tryk af ma-
terielle Interesser stadigt er tilstede, saa fore-
kommer det mig, at, naar man vil skaffe sig
Frihed til at kunne i Samstemning med Re-
geringen vel overveie alle de forskjellige For-
hold, og skaffe den gunstigste Fællesforfatning
ud af vore nærværende Forhold, som muligt
er, at man saa skulde see netop at faae alle
denne Art paa de materielle Forhold trykkende
Sager saavidt afgjorte, som muligt. Jeg har
i sin Tid forstaaet, at Modstanden gik
ud fra, at man ikke vidste, hvorledes De-
lingsforholdet af Indtægten, som indslød
ved Tolden, skulde være; der var dog
noget Holdbart i denne Paaastand, uagtet jeg
fra Begyndelsen af ikke ansaae den og hellere
ikke endnu i dette Øieblik anseer den for
mere holdbar eller nyttig efter den Maade,
hvorpaa vore Finantslove have været behand-
lede; men der var dog, som sagt, noget Hold-
bart deri; — men i den Paaastand, at vi for
at skaffe os den bedst mulige Fællesforfatning
ud af de nærværende Omstændigheder skulle
vinge Regeringen til at komme saa hurtigt

som muligt frem med Forfatningsforslaget, som
vi da skulde overlægge med Regeringen, pres-
set af ydre Tvangsforhold, jeg mener ikke alene
af ydre Magter, men jeg mener hovedsagelig
af de indre Nødvendigheder, det forstaaer jeg
slet ikke. Det vilde være vrangt i det daglige
Liv, dersom jeg f. Ex. havde fælles Forstue
med min Nabo og skulde gaae daglig gjennem
denne Forstue tilligemed ham, og vi da jevnlig
kom til at løbe hinanden paa Armen i denne
Forstue og deraf havde Ubehagelighed, om jeg
da vilde sige: ja, hvordan vi skulle komme til at
afgjøre, hvorledes vi kunne komme til at gaae
gjennem Forstuen udenat løbe hinanden paa Ar-
men, det skulle vi vente med, indtil vi have
bygget Huset om, uagtet vi endnu slet ikke
vide, efter hvilken Plan vi ville bygge det om, det
var, forekommer det mig, overordentligt vrangt, og
meget skadeligt for de to Familier, — og der-
som de to Familier bestode af flere Personer,
og kun een paa hver Side skulde underhandle
om, hvorledes Bygningen skulde være, troer
saa ikke det ærede Medlem, at de to Personer
helst maatte trænge paa, at man først kom til
at afhjælpe Manglerne i Forstuen, førend man
tænkte videre paa at bygge Bygningen; thi
saa fik de Frihed til at overlægge Bygnings-
planen. Det ærede Medlem spørger, om vi
da ikke hurtigt kunne faae at see denne Fælles-
forfatning; men det beroer jo væsentligt paa
ham selv og ogsaa paa mig, — at jeg nem-
lig ikke snapper Tiden væk forat modsig ham —;
jeg troer, at naar vi allesammen paalægge os
den Pligt ikke at modsig det ærede Medlem
længere, saa tjene vi ham bedst, idet vi saa
hjælpe ham til paa den hurtigste Maade at
faae en Fællesforfatning at see. Jeg for min
Part skal i den Henseende derfor ikke mere
lægge nogen Hindring i Veien for, at han